

Disse modsigende Fremstillinger vise tilfulde — det ville sikkert ogsaa de fleste være enige i —, i hvor ringe Grad vi her ere kendte med Forholdene i Rusland, og jeg tror ikke, fordi der kommer en Beretning gennem et eller andet Telegrambureau om, at nu er Pryglestraffen ophævet i Rusland, at det da forholder sig saaledes, thi den Slags Efterretninger ere i Aarenes Løb Gang efter Gang indkomne hertil, og hvis Pryglestraffen blot een Gang var bleven ophævet, kan den dog ikke Gang efter Gang ophæves paa ny.

Men i Stedet for at henvise til Rusland forekommer det mig, at det maatte ligge meget nærmere at henvise til England. Det ligger meget nærmere for de Herrer, der ere mod Pryglestraffens Anvendelse, at forklare, hvorledes det kan gaa til, at det højt civiliserede England har anskaffet sig denne Straf og bliver ved at bruge den den Dag i Dag, saaledes at den ikendes af Landets første og indsigtfuldeste Dommere. Jeg skal som et nyt Eksempel anføre et lille Uddrag af en Retsforhandling i England. Der var to Personer, som vare sigtede for Overfald, det vare de overbeviste om, derimod vare de ikke overbeviste om, at dette Overfald havde været ledsaget af noget Røveri. Dommeren udtalte da ved Domsafsigelsen: „Jeg beklager meget, at der ikke er tilstrækkeligt Bevis til ogsaa at dømme Arrestanterne for Røveri. Hvis det blot var lykkedes at finde saa meget som 1/2 Penny af den overfaldnes Ejendom i deres Besiddelse, skulde jeg have idømt dem en saadan Dragt Prygl, at de skulde have husket det Resten af deres Livstid. Der er Folk, der sige, at Katstraffen er brutaliserende, jeg er ikke i Stand til at se, hvorledes det skulde være muligt at brutalisere saadanne to Personer som de to Arrestanter“. Det er en Opfattelse, som en af Englands mest fremragende og intelligente Dommere har fremsat om det Spørgsmaal. (*Borgbjerg*: Maa jeg spørge, om det er paalidelige eller upaalidelige Efterretninger?) . . . Det ærede Medlem maa beholde sine næsvise Spørgsmaal hos sig selv, til han faar Ordet. Jeg haaber, det er ganske tydeligt.

Formanden: Jeg haaber, at vi kunne undgaa saadanne Udtalelser her i Tinget. Jeg vil ogsaa bede ærede Medlemmer om at lade være at afbryde Taleren.

Borgbjerg: Kan Ordet „næsvis“ passes?

Formanden: Naar jeg har paataalt det, mener jeg, at det ærede Medlem maa være fornøjet dermed.

Justitsministeren (Alberti): Jeg skal dernæst henvise til, at Præsident Roosevelt, Præsidenten for de nordamerikanske Fristater, i sit Budskab til Kongressen i denne Vinter har udtalt sig for Nødvendigheden af at genindføre Pryglestraffen overfor raa Voldsmænd til Beskyttelse for svage og værgeløse. Jeg skal anføre, at man foruden i de Stater, der allerede kende denne Straf, i Staten Minnesota er begyndt at gøre Forberedelser til at indføre den. Jeg skal endvidere anføre her hjemmefra, at for ikke lang Tid siden vedtog vi her i Tinget en Lov om Tvangsoptagelse for Børn, og i den bestemtes det, at Justitsministeren kunde udfærdige et Reglement for Straffe paa Opdragelsesanstalter af strengere Natur. Det var vitterligt for alle dem, der stemte for dette Lovforslag, at dette Reglement ogsaa vilde komme til at indbefatte Rottingstraf; det nævntes i Lovforslaget ved dets Fremkomst, men ikke desto mindre stemte alle de Herrer, der ere mod Pryglestraffen overfor Bøllerne, for at give Justitsministeren denne Bemyndigelse. Altsaa, uartige Børn, Børn, der skulle opdrages, ikke blot Personer under 18 Aar men Personer indtil 21 Aar, maa faa ligesaa mange Rotting, som Justitsministeren mener, at han vil give de paa-gældende Anstalters Bestyrelse Ret til at tildele dem. Men derimod maa Bøller, der overfalde og skamslaa sagesløse Folk, ikke faa nogen som helst Legemsstraf. Den, der kan forklare den Modsigelse, vil virkelig gøre en god Gerning.

Saaledes som Lovforslaget nu foreligger, foreligger det jo i en anden Skikkelse end den, hvori det blev forelagt i nærværende Rigsdagssamling.

Jeg mente og mener fremdeles, at i den Skikkelse, hvori Lovforslaget gik fra dette høje Ting til Landstinget i Fjor Foraar, vilde det have været fuldkommen vel egnet til at træde ud i Livet som Lov. Da det imidlertid under den Udvalgsbehandling, som fandt Sted, viste sig, at man fra Landstingets Side ønskede forskellige Forandringer i Affattelsesmaaden, saa foretog jeg i Sommerens Løb en Række saadanne Forandringer, idet jeg gik ud fra, at Lovforslaget derved vilde fremmes. Jeg har ligeledes kunnet acceptere de Forandringer, som Landstinget under sin Behandling i denne Vinter har føjet til, og jeg kan ikke se, at der i den